

- a) ciężar ekonomiczny wynikający z obowiązków użyteczności publicznej nie dotyczy wszystkich przedsiębiorstw energetycznych;
 - b) cena wynikająca z obowiązków użyteczności publicznej jest ponoszona zasadniczo przez odbiorców końcowych, którzy nie mogą jej zaskarżyć, nawet jeśli kupują gaz ziemny po cenach nieregulowanych od końcowych dostawców;
 - c) brak jest rozróżnienia w zakresie ponoszonego przez różne rodzaje odbiorców ciężaru ekonomicznego związanego z wykonaniem obowiązków użyteczności publicznej;
 - d) nie wskazano okresu stosowania tego środka;
 - e) wyliczenia wartości obowiązków użyteczności publicznej dokonuje się na podstawie metody obliczenia kosztów, według modelu prognostycznego[?]
- 2) Czy art. 3 dyrektywy 2009/73/WE, uwzględniając także motywy 44, 47, 48 i 49 tej dyrektywy, dopuszcza przepis krajowy taki jak § 5 przepisów przejściowych i końcowych Zakon za normatiwnite aktowe (ustawy o aktach normatywnych), na mocy którego zwolniono Komisija za energijno i wodno regulirane z obowiązków określonych w art. 26–28 Zakon za normatiwnite aktowe, a w szczególności z obowiązków w ramach opracowania projektu aktu wykonawczego związanych z poszanowaniem zasad niezbędności, zasadności, przewidywalności, przejrzystości, zgodności, subsydiarności, proporcjonalności i stabilności, przeprowadzeniem konsultacji społecznych z obywatelami i osobami prawnymi, publikacją wstępnego projektu i jego uzasadnienia, a także przedstawieniem powodów przyjęcia aktu, w tym w zakresie jego zgodności z prawem Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 211, s. 94.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad (Bułgaria) w dniu 7 stycznia 2019 r. – postępowanie karne przeciwko RH

(Sprawa C-8/19)

(2019/C 93/46)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strona w postępowaniu głównym

RH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia ustawodawstwa krajowego, a mianowicie art. 489 ust. 2 Nakazatelen protsesualen kodeks, nakładająca na sąd odsyłający obowiązek orzeczenia bezpośrednio w przedmiocie zgodności z prawem tymczasowego aresztowania w ramach postępowania karnego – zamiast oczekiwać na udzielenie odpowiedzi przez Trybunał, podczas gdy sąd ten skierował do Trybunału wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczący zgodności z prawem tego aresztowania – jest zgodna z art. 267 TFUE i art. 47 akapit drugi karty [praw podstawowych Unii Europejskiej]?

Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

- 2) a) Ze względu na motyw 16 zdanie ostatnie dyrektywy 2016/343⁽¹⁾ – czy sąd krajowy powinien dokonać wykładni prawa krajowego w ten sposób, że przed rozstrzygnięciem w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania ma on obowiązek „sprawdzić, czy istnieje materiał dowodowy [...], który wystarcza do uzasadnienia danej decyzji”[?]

- b) Czy gdy w ramach kontroli sądowej dotyczącej przedłużenia tymczasowego aresztowania obrońca oskarżonego w sposób uargumentowany i poważny kwestionuje samo istnienie wystarczającego „obciążającego materiału dowodowego”, sąd krajowy powinien udzielić odpowiedzi, zgodnie z przewidzianym w art. 47 akapit pierwszy karty wymogiem dotyczącym skutecznego środka prawnego[?]
- c) Czy sąd krajowy narusza art. 4 [dyrektywy 2016/343] w związku z art. 3 [tej dyrektywy], interpretowany w wyroku [z dnia 19 września 2018 r., Milev (C-310/18 PPU, EU:C:2018:732)], gdy uzasadnia orzeczenie dotyczące przedłużenia tymczasowego aresztowania, zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka odnoszącym się do art. 5 ust. 1 lit. c) [europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności], i stwierdza samo istnienie dowodów na poparcie oskarżenia, które ze względu na swój charakter „mogą przekonać neutralnego i obiektywnego obserwatora, że dana osoba mogła popełnić przestępstwo”, oraz do art. 5 ust. 4 tej konwencji, a w szczególności skutecznie i faktycznie orzekając w przedmiocie zarzutów obrońcy oskarżonego dotyczących zgodności tymczasowego aresztowania z prawem[?].

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, Dz.U. 2016, L 65, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 27 listopada 2018 r. w sprawie T-829/16, *Mouvement pour une Europe des nations et des libertés / Parlament*, wniesione w dniu 24 stycznia 2019 r. przez *Mouvement pour une Europe des nations et des libertés*

(Sprawa C-60/19 P)

(2019/C 93/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mouvement pour une Europe des nations et des libertés (przedstawiciel: adwokat A. Varaut)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2016 r. uznającej niektóre wydatki za niekwalifikowalne do celu otrzymania dotacji za rok budżetowy 2015’
- obciążenie Parlamentu wszystkimi kosztami postępowania;
- zasądzenie na rzecz strony skarżącej poniesionych przez nią kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Mouvement pour une Europe des nations et des libertés (MENL) opublikował plakat dotyczący kryzysu migracyjnego i układu z Schengen, który zawierał jego logo oraz, znacznie bardziej dyskretne, logo Frontu Narodowego i Vlaams Belang.

Parlament nie zgodził się na pokrycie kosztów tego plakatu, uznając że stanowiłoby to nienależne wsparcie dla krajowej partii politycznej.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę MENL o stwierdzenie nieważności tej decyzji.